

The background of the cover is an abstract painting with a rich, textured appearance. It features a complex interplay of colors, including deep reds, bright yellows, earthy browns, and cool blues. The brushstrokes are visible and expressive, creating a sense of movement and depth. The overall composition is dense and layered, with various shades and textures blending together. A central white rectangular area contains the text, which is framed by a thin red border.

AHMET TELLİ

KALBİM UNUT
BU ŞİİRİ

AHMET TELLİ

•

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Kitap Bilgisi:

Yayınlayan: Piya Kitaplığı

1. Baskı: Ekim 1994

2. Baskı: Eylül 1996

3.baskı: Mayıs 1998

Kapak Resmi: Salih Keleş

Kapak Düzenleme: Nilüfer Sönmez & Nur Ayman

E-Kitap

Tarayan: Bilinmiyor

Düzeltili: efrasiyab

E-Tasarım: efrasiyab

E-Yayın: ayraç | <http://ayrac.org>

İletişim: ayrac.org@gmail.com

Nisan 2007

I

çocuksun sen

SUNU

GELDİM İŞTE

ÜTOPYA

KARDA İZLER

ASMİN

ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR

HATIRALARIMI YAZMA

ÇOCUKSUN SEN / II

İMLÂSIZ

GİTMEK

AŞKLAR MI

II

belki yine gelirim

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

BELKİ YİNE GELİRİM

KAYIP ADRESTEKİ

I

II

KUŞ ÖLÜMLERİ

GİDERSEN YIKILIR BU KENT

ANISI BİZ OLALIM BU SOKAKLARIN

ÖZLEMEDİM SENİ

SİĞİNAK

GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME

İLHAN İÇİN DÖRTLÜKLER

I

II

III

III

su çürüdü

SOLUK SOLUĞA

I

II

ANLATIP DURDUM

SIYRILIP GELEN

BEKLENEN

HÂLÂ KOYNUMDA RESMİN

SİSLENEN

SU ÇÜRÜDÜ

I

II

III

IV

V

VI

VII

IV

saklı kalan

SAKLI KALAN

KONUĞUM OL

ŞİİR VE YAŞAM

I

II

“BEKLE BENİ”

I

II

III

VOLTADA

İÇERDEN YENİ ÇIKANIN DÜŞÜNCELERİ

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

V

dövuşen anlatsın

BİR HAZİN HİKAYE

ACININ MİLADIYLA

VI

hüznün isyan olur

GURBET MUTLAKA OLACAKTIR

I

II

KUŞLAR

ŞEN OLASIN HALEP ŞEHİRİ

DÖRTLÜKLER

PİR SULTAN

KARACOĞLAN

DADALOĞLU

NÂZİM HİKMET

NERUDA

LORCA

VII

yangın yılları

KAHVEDE

GECELEYİN KIRDA

İÇİNDEKİLER

BİTTİ

kalbim unut bu Őiri

•

ahmet telli

çocuksun sen

Filler mezarlığında fil ölüleri

Ve belki birkaç da şiir bulursunuz

Ki o şiirler kendi ölümlerini sezen

Birer kuğuydular kuytu sularda

GELDİM İŞTE

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna

Tenhaydı düşlerim, geceydi, çıkıp geldim işte

Su ve ateş bir de gülünç yalnızlığım var sana

Getirebildiğim, kokularını yitirmişti çünkü güller

Suyu dinle ateşi yak özledim demek bu

Parasız yatılı hüznlerden ne kalır geriye

Biraz Tamil biraz Türküz ayıptır söylemesi

İntiharsa günahdır külliye yasak bilirsin

Pısrırık bir ihtilal gibi getirdim sana bunları

Bir de belleğim, başıma bela hazin ve komik üstelik

Hatırla eskiyen meydan saatini, çocukluğundur

Tayyare pulları getirdim sana evden kaçışlarımı

İstersen yok say bunları tespah de yapabilirsin

Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu

Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda

Kendini ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir

Büyüdü büyülenerek, taşlayarak kovdu kabilesi onu

Suyun öte yakasında yaşadı, Sisyphos dediler adına

Sülfür incel­di ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Ayna pusluydu bunca yıl nice sır taşımaktan
Kırılmanın sesini duydum ve onu getirdim sana
Unutulmaya geldim işte onarılmaya değil
Kov beni kabilenden ama bekliyorum demek bu

ÜTOPYA

Bir çocuk sularda kaybolan
Bulutu çekiyor düşlerin ağıyla
Eprimiş bir geleceği, gri anları
Karşılıksız soruları çekiyor üstüste

Sorular mı, hedefini bulamayan
Bir bumerangtı çocuğun elinde
Söz ve ihanet buluşunca
Cinnet geçiriyor şiir ve çocuk
Tökezliyor bütün dinozorlarını
Okyanuslara gömüyorken

Celladım diyor sevgili celladım
Bekle beni biraz cesaret
Bak nasıl koşuyorum peşinden
Uçurumları atlayarak

Tarih mi, yollara düşmenin
Kedere benzeyen yeridir tarih

Anıları bileyen her yolculuk
Sezgi cehennemi oluyor çocukta
Kaybolan ve durmadan kaybolan
Neydi, neydi bilmiyor hiç kimse

Ki insanlar rüya görmüyor

Ve sıfır nedir biliyorlar

Düş kuranlarsa çoktandır

Meczur sayılıyor artık

Çöl de keşfedildi ve yeniden

Bir kez daha kaybedildi ütopya

KARDA İZLER

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Bir uçurum kıyısında vursunlar beni ki dünya

Uğuldayıp duran bir uçurum değil miydi zaten

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Adımı yazıyorum kar üstüne ve ıslığımlı çığlık

Gibi incelterek yetişiyor ardımdaki tipi bana

Siliyor adımı bir dal kırarak çam ormanından

Geçmişim kar sessizliğiyle özetleniyor artık

Anılarım buz tutmuştur aşklarım kar yangını

Ömrüm parmak uçlarımda eriyen bir kar tanesi

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Kar yağıyorken milyon bekerel hüznün yağıyordur

Derim ki kar ve hüznün bir aşkın seyirdefteridir

Yolculuklar ve ayrılıklarla anlatılabilir ancak

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Bir uçurum kıyısında vursunlar beni, vursunlar

Bir kahkahayla çekip giderim karlı ovalardan

Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara

ASMIN

Çetin Öner'e

Kimdi cesaretimi kıran, üstelik
Yeni serüvenlere hazırlarken kendimi
Sesimi cılız, rüzgarımı yelkensisiz
Bulan kimdi, ki şimdi geniş zaman
Kipiyle düşürüyor gölgesini anılarıma
Ama kimdi adını bir kadına ödünç verip
Doruklara çekilen büyülü doruklara
Biz Asmin dedik ona, sevgilim, kadınım,
Anandı belki, ama o çoktandır
Üç bin metrenin altına inmiyor artık
İçimde bir fil sezgisi, kopup gitmeliyim
Dağlara yazmalıyım aşkı ve ayrılıkları
Asminli düşler kurmalıyım ya da birisi
Karşılık bulmalı canımı yakan sorulara
Kim demiyorum kim olursa olsun
Boynu kırılan bir oyuncaksam hırçın
Bir çocuğun elinde, ki celladım
Gözlerimi de oymuştu fırlatıp atarken
Yine de özlüyorum onu, niyetçi

Tavşanlara dönerken beklediklerim

Aynı soruyu sormaktan, minör

Ağrılardan yoruldum, gitmeliyim buralardan

İçimde buharlaşan civayı soluyorum artık

Yoruldum yoruldum yoruldum

Gereklilik kipinde yaşamaktan

ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR

Burada yağmur yağıyor

Aralıksız yağıyor günlerdir

Ama sen yine de şemsiyeni

Almadan gel ilk otobüsle

Buğulanan camlara usulca

Yüzünü çiziyorum ki yüzün

Bir yağmur damlası olup

Düşüyor yapraklarına gülün

Güller de bozamıyor bu uzun

Karanlık sessizliğini kentin

Anılarını yitiriyor sokaklar

Bezirgânlaşıyor bulvar ışıkları

Tarih de kekemeleşiyor bazan

Ki o zaman aşktır tek bilici

Aşksa yürümek gibi bir şey

Duyabilmek kuşların gelişini

Anısı bizsek eğer bu kentin

Unuttuğu türküler bizsek

Acıyı rehin bırakıp bir güle

Anımsatmalıyız bunları bir bir

Sonra yürümeliyiz seninle

Sokaklara caddelere çıkmalıyız

Belki bir aşktır bu kentin

Belleğini geri getirecek olan

Burada yağmur yağıyor ama sen

Şemsiyeni almadan gel yine

Özletiyor bu çılgın sağanak seni

Sırılısıklam özletiyor biliyor musun

HATIRALARIMI YAZMA

Yine bir duman çöktü sokağa kent tutuştu
Bütün sığınaklarda seni arıyorum neredesin
Aklıma dökülen hatıralar hattında bir yangın
Bir yayılım ateş başlıyor, nevrüz diyor birileri
Dün bir demirciydim ufku eritirdim durmadan
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma
Bir rüya görüyorsun terlemiştir sırlı sıklam
Vurulup düştüğüme inanmak istemiyorsun
Oysa bir kente girişin provasını oluyor ölümüm
Yeis yok, bir misillemedir bütün hatıralarım
Yalnız yıkık bir duvar var karşıda ve bir kadının
Cesedi üstünde uçuşup duruyor takvim yaprakları
Seni bekliyorum orda, meydan saatinin altında
Bir James Dean filmine gideceğiz gelersen
Cehennem hızıyla çarparken mutsuzluğun çelik zırhına
Soluk soluğa yaşanacak tüm imkânsızlıklar
Böyle olmalıydı ve oldu işte diyecek oğlum
Babamsa bir ağta benzeyecek küllerimi avuçlarken
Bütün köprüleri dinamitletim ve geldim işte
Bir kente girmemiz nasıl gerekiyorsa öyle

Apansız çıkmalısın karşıma

Ki unutulmuş

Bir karşıçıkış olmalı dünyaya

Seninle her karşılaşmamız

Mağlubuz. Durmadan kazanan bu hayat

Basit bir üçkâğıtçı sadece, bir sahtekâr

Beşbenzemezle rest çekiyorum ama o

Biliyor bunu ve çekiliyor oyundan, yokum diyor

Dün bir demirciydim oysa ben, ufku eritirdim

Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Hatıralarımı yazma tarih sanıyor birileri

ÇOCUKSUN SEN / II

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüm
Bir çiçeğe tutundum düşerken, ordayım hâlâ
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle
Zaman benim işte, nesneleşiyor tüm anlar
Dursam ölürüm paramparça olur dünya

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüğüm
Uçurum diyordun bir aşk uçurum özlemidir
Bırakıyorum öyleyse kendimi sesinin boşluğuna
Tutunabileceğim tüm umutları görmiyeyim için
Gözlerimi bağıyorum geceyi mendil yaparak
(Gözlerim biryerlerde daha bağlanmıştı, bunu
Unutmuyorum unutmuyorum unutmuyorum hiç)

Bir rüzgar esse ellerin fesleğen kokuyor
Kırlangıçlar konuyor alnına akşamüstleri
Bu yüzden bir kanat sesiyim yamaçlarda
Üzgün bir erguvan ağacıyla konuşuyorum
Ayrılığın zorlaştığı yerdeyim ve dalgınlığım
Bir mülteci hüznüne dönüyor artık bu kentte
Çocuksun sen alnına kırlangıçlar konan

Bir bulutun peşine takılıp gittiğimiz yer
Okyanus diyelim istersen ya da sen söyle
Batık bir gemiyim orda, seni bekliyorum
Upuzun bir sessizliğim fırtınalar patlarken
Gövdem köle tacirlerinin barut yanıkları içinde
Ve gittikçe acıtıyor yaralarımı tuzlu su
Çocuksun sen, büyümek yakışmazdı hiç
Gülüşünün kokusuyla yeşerdi bir elma ağacı
(Soluğunun elma kokması bundandı belki)
Bir elma kokusuna tutundum düşerken
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle
Çocuksun sen, çocuğumsun

İMLÂSIZ

Hep denedin.Hep yenildin.

Olsun. Gene dene, gene yenil.

S. Beckett

Ayağı kayan bir çocuk

Kadar şaşkınlım, bilemedim

Düz yolda yürümenin imlâsını

Kanayan dizlerime bakıp da

Ağlamayı öğrenemediğim gibi

Sevgilisi değildim kadınlarımın

Bir papağan tüneğiydim belki

Ama birkaç sözcük öğrendiysem

Kadınlardan öğrendim, yine de

Bilemedim sevgilim diyebilmeyi

Büyüledim ama büyüyemedim

Aklım ermedi aynalara ve suya

Yüzümü gösterip kalbimi neden

Sakladıklarını öğrenemedim

Şaşkınlım, cahilim ben bu dünyada

GİTMEK

Bu vadideki karanlığı
ve büyük sođuđu dűşün

B. Brecht

Gitmek. Bir hançeri inceltip

Okyanusa daldırmak isteği

Ya da düşebilmek atlasların

Dışına ki ey kalbim

Yalnızsın bu yolculukta da

Gitmek. O kaos duygusu, aklın

Sarsıntılarla yorgun düşüşü

Bilincin kamaşması belki de.

Rehin bırakılacak bir şey yok

Unuttuklarından başka.

Gitmek. Bir büyü gibi saran

Ağrılar yumağı, kışkırtılmış

Düşlerdir ki sen şimdi

Esirgeme kendini kalbim

Kederin o derin yalnızlığından

AŞKLAR MI

I.

Aşklar mı diyordun, anladım

Senin incindiğin benimse

Yollara düştüğündür yeniden

II.

Biten bir aşk için

Söylenecek söz şu olmalı:

- Güzeldi yine de

III.

Hiç kimse bir aşkı

Onarmaya kalkmasın

Kaybedilmeye değer

En güzel anında bitirilmişse eğer

belki yine gelirim

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Uğuldayan ve hep uğuldayan
bir orman kadar üşüyorum şimdi
yanlış rüzgarlar esiyor dallarımda
yanlış ve zehirli çiçekler açıyor
Kanımda kocaman gözleriyle bir çılgılık

Su ve ses kadar beklediğim
ne kaldı geride, bilmiyorum
uzanıp uyumak istiyorum gölgeme
ve sarınmak o kocaman gözlerin
uğuldayan rüzgârlarına

Bir acıyı yaşarım ve zehrinden
çiçekler üretirim kömür karası
uçurum kadar bir yalnızlık
yaratırım kendime, atlarım
Anısı yoktur küçük rüzgârların

Yapraklarım yok artık kuşlarım yok
büsbütün viran oldu dağlarım
ezberimdeki türküler de savrulup gitti
ömrümün karşılığı kalmadı sesimde
sesimde yalnız ormanların gümbürtüsü

Yanlış, daha baştan yanlış

bir Őirdi bu, biliyorum

ve belki 6mrümüzün yakın geçmişi

bu kadar doğruydu ancak, kimbilir

Kalbim unut bu Şiiri

BELKİ YİNE GELİRİM

Cemil akır hocaya

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürlerse bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu sessizlik, bu kirlı yapışkanlık bitse
ama bir tufan az mı gelir yoksa yine de
yırılan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
hiç durmadan yırılan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakin bu sokaklar ve bu kent
ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü
Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
“Tükürsem cinayet sayılır” diyordu birisi
tükürsek cinayet sayılıyor artık
ama nerde kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
alnımı kırık bir cama yaslıyorum, kanıyor

kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
ve fakat bir cellat gibi yetişiyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
okuduğum bütün kitaplar paramparça
çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri birbaşıma
bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
sırnaşık aydınlar, arabesk hüznler
bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak
hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri
ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

İçimde zaptedilmez bir kırma isteği
dizginlerini koparan bir at sanki bu
soluksoluğa kalıyorum her sonbahar
ve sevgilim ne zaman hoşgörülü olsa
bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum

bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
bir gün gelirsek hangi kent güzelleşmez
şiiirlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkart şimdi, bütün ışıklarımı söndür
sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
bir gök gürlense bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu kirlili ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
oysa ne kadar sakin sokaklar, kent ve bütün yeryüzü
ipince bir su gibi sızıyorum gecenin تنها göğüne
sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
belki yine gelirim sesime ses veren olursa bir gün

KAYIP ADRESTEKİ

I.

Sen dostumduñ benim, gülünce güneşler açardı
su gibi azizdin, yurdumduñ alnında ateşler yanan
ışıklı bir ırmak gibi aktığımız o uzun yürüyüş
daha düñdü sanki, her patlayan sağanak bunu anlatır
fabrika düdüklere bunu anlatır bana her vardiyada

Hazırladığımız ilk taşbaskısı afişi anımsar mısın
bükölüp giden kent sokaklarını, fabrika önlerini
sonra kitapları (kokuları hâlâ burnumda onların)

Hangi mayısta taşıdık kentlere güllerin rengini
gerçi gülistan olmadı ömrümüz, gam değil

Belki tanırdın ilk vurulanı, o gün hiç ağlamadık
hayır ağlamadık çıldırdık o gün çıldırasıya
adını çocuklarımıza verdik onun, çoğaldı

mezarlar çoğaldı o günden sonra, yetişmedi bize
öldürülecek kadar büyümüştüğ, öyle demişlerdi

Ve hayat öylece akıp durdu işte, akıp duruyor

Kimilerinin bakışlarına yine karlar yağmış
saçları dumanlı bir geçit sanki, dudakları lâl

Kitap yakanlar eksilmiyor, şu uçuşup duran

kırlangiç ölülerini görüyor musun kentin üstünde

Sen dostumduñ benim gülünce güneşler açan

bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam

her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar

Kayıp bir adresten geliyor sesin şimdi, üşüyorsun

Unutma, dostumsun sen, nerdeysen orda ölmek isterim

II.

Kasabalı bir hüznün çökerdi söylediğin türkülere
meşeler göğerrir kalbin rehin kalırdı o huysuzda
ve akşam soframıza ağarken bir yayla bulutu
kuşları ürkütülmüş bir dal gibiydin, öylesine mahzun
efkâr da yakıştırdı sana, ilk kadeh kekik kokardı

Kısa pantolonlu resimlerimiz sararmadı daha
ilk sigarasını bölüşen iki okul kaçağı iki haylaz
hiç kimseler anlamıyor muydu o günlerde
ilk sevgilileriyle denizaşırı yolculuk düşleri kuran bizi
ve ne çok yalnızdık sinemalar olmasa

Unutalım mı şimdi kente indiğimiz o ilk günü
sabahlara kadar okuduğumuz o kitapları
kar aydınlığında yürüdüğümüz yolları unutalım mı
Artık çok geç, işçiler seni soruyor ve ötekileri
her karşılaşmamızda sizi konuşuyoruz uzun uzun

Anımsar mısın odamızın talan edilmesini
her katta yaralı bir kardeşin çığılığını sonra
kantinde kitaplar yırtılıyordu, delik deşikti duvarlar
mosmor bir çığılıktı gözleri malatyalı kızın
sana hep o huysuzu anımsatırdı, bilirdim

Kimilerine göre ancak ölümü güzelleştirirdik biz
birer çılgın mıydık gerçekten, serseri bir rüzgar mıydık
göğermiş meşeler kadar yakın mıydık bulutlara
ve tarih upuzun bir hikaye miydi -öyle diyorlardı-
bir işçi kıza söyledim bunları, yalandır, dedi

Anlamını yitiren birşeyler mi var şimdilerde
yazdığım şiirlere yabancıyım, sokaklara yabancıyım
taşı delemiyor bir çılgılık ve apansız bir
su oluyorum ipince, kendime sızıyorum
dünya yetmiyor bazan, bırakıp gidebilir miyim

Ve hayat böylece akıp durdu işte, akıp duruyor
kentler karıncalanmış birer namlu gibi
upuzun yatıyorlar dizlerimde ama sımsıcak
meşeler göğermiş diyorsun varsın göversin
her yaprak bir öpücüktür sana o huysuzdan

Sen dostumdu benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
meşeler göğermiş diyorsun varsın göversin
unutmadım bırakıp giderken söylediğin sözleri

KUŞ ÖLÜMLERİ

Gittikçe yalnızlaşıyorum bir sen varsın
karşılığı olmayan sorular düşüyor aklıma
ve kuşların intihar tasarısından sözediliyor kentte
soğuyan ellerinde kalıyorum bir kırlangıç gibi
Ellerin bir mecnun yurdu, upuzun bir sessizlik
birlikte okuduğumuz kitaplar kadar sımsıcak
Biz bu kitapları ne zaman okuduk ve niçin
her satırını çizip notlar düştük kıyılarına
Dünya upuzun bir çöl sanki, bir buzul kütlesi
karşılık bulamıyorsun aklıma düşen sorulara
ve düşüşüp duruyor kırlangıçlar, üşüyorum
bir yolcu hüznüyle geçip gidiyor ömrümüz
Sesine bir esmerlik düşüyor parçalanıyor yüzün
kayıp gidiyor parmaklarımın arasından
bir aşkı anlatmak için seçtiğim sözcükler
Hep yanlış numaralar düşüyor telefonlarda
kaçırıyor korkulu bakışlarını eski tanıdıklar
Bir sen varsın kurtulursam bu aşkla kurtulurum
Gülüşü süt mavisi insanlar vardı / neredeler şimdi
çoğunun adını unuttum çoğunun kimliğinde

kazınmış adresler

Nevin canına kıydı geçen gün, Şiir gibi bir kızdı bilirsin

Öner enfarktüs geçirmiŐ içerde, kesik kesik
öksrrd

eskiden

AyŐe ise acemi bir sokak yosması artık

Őyorum, ama sen anılarla sarma beni ve
anlat
yalnızlığımızı

Bu kent kuşların intiharını umursamıyor artık

ve göğsüm buz kesmiŐ bu Őten yalnızlıkta

Birlikte ay içtiğimiz sokaklarda yürüdüğümüz

o süt mavisi gülüŐler gz solgunluğunda Şimdi

unuttum çoğunun adını çoğu voltalarda yıllardır

nasıl da sessiz yaŐanıyor gürültüler ortasında

Bir daha hiç pŐmeyecek gülçin

o çok sevdiği porselen fincanla çay içmeyecek

uzatamayacak saçlarını sevgilisinin istediği gibi

gittikçe yalnızlaşıyorum, Őyorum,
unuttum
sanıyordum

yazılsa destan olacak bir aşkın serüveni

Őiirimde bir dipnot olacak Őimdilik

GİDERSEN YIKILIR BU KENT

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağırdı
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken
Gidersen kim sular fesleğenleri
kuşlar nereye sığınır akşam olunca
Sessizliği dinliyorum şimdi ve soluğunu
sustuğun yerde birşeyler kırılıyor
bekleyiş diyorum caddelere, dalıp gidiyorsun
adını yazıyorum bütün otobüs duraklarına
öpüştüğümüz her yer adınla anılıyor
bir de seni ekliyorum susuşlarıma
Selamsız saygısız yürüyelim sokakları
belki bizimle ışıklanır bütün varoşlar
geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız
yüreğimize alırız onları, ısıtırız
gardiyan olmayız kendi ömrümüze her akşam

Gidersen kar yağar avuçlarıma, üşürsün

bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında

durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler

ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde

menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri

bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak

yangınları anımsatıyor genç ölümlere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman

sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere

bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun

isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim

Sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın

devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür

bir tufan olurum sustuğun her yerde

ANISI BİZ OLALIM BU SOKAKLARIN

Anısı biz olalım bu sokakların

öpüşmediğimiz tek saçak altı

hiçbir otobüs durağı kalmasın

Biz yürüelim kent güzelleşsin

gürültüsüz sözcükler bulalım

yeni sevinçlere benzeyen

Biz gelince bir yağmur başlar

yüzün çizilir buğulanan camlara

bir uzun karartma biter

akasyalar köpürür birdenbire

ve her avluda adınla anılan

çiçekler sulanır akşamüstleri

Bir arkadaş evine uğrarız yolüstü

bir fincan kahve içeriz, ısıtır bizi

başını sessizce omzuma koyarsın

gülüreyhan olur soluğun

Biz kalırız kuşlar dönüp gelir

her balkonda bir menekşe sesi

Belki yeniden güzelleştiririz

adları değiştirilen parkları

perdeleri hiç açılmayan evlerde

ışıklar yanar ocuk sesleri duyulur

tanıdık sevinçlerle dolar yeniden

kendi sesini kemiren alanlar

Anısı biz olalım bu sokakların

ve hiç durmadan yağmur yağsin

Biz gürültüsüz sözcükler bulalım

sarmaşıklar fısıldaşsin yine

Gidersek birlikte gideriz

yeni sevinçler buluruz hüzne benzeyen

ÖZLEMEDİM SENİ

Hiç özlemedim seni

Özlemek dostluktandır

dostluğundan öte bulmalıyım seni

Sıcaklığını bulmalıyım

dokunuşları, kenetlenişi

Terimizle sulanmalı yeryüzü

güneş terimizde ışıldamalı sabah olunca

Apansız fırtınalar çıkmalı

sarsılmalıyım

Özlemek

yanında olmak isteğidir

gülüşünü görmek biraz da

Hiç özlemedim seni

Saçlarına gül takmam

bir ırmak gibi akıtırım ovaya

soluğunla yanar

dudaklarımın bozkırı

Akkor halindeki ufuk

bakır bir tel gibi eriyip gider

kraterler ortasında kalırım

Toprak yarılr birden

su kirlenir

Ürpertir bu coğrafya

bu serüven

ikimizi bir anda

yaşadığımı duyarım

Hiç özlemedim seni

özlemek dostluktandır

dostluğundan öte bulmalıyım seni

SİĞİNAK

Sözün yine hep aşktan yanaysa

sevgilim sen sakla bir kaçağı

Belki yorgun ve yaralıdır hâlâ

ölüm basmıştır son sığınağı

Sus ve sadece dinle sessizliği

perdeleri çek ışıkları söndür

Bir selam bir haber gönderir belki

sesleri hiç duyulmayan dostlar

Bir cigara sar bitlis tütününden

bir çay demle sonra, anısı kalsın

Bekle başında onun sabahadek

Belki benim sana böyle sığınan

yapayalnız ve öylesine yorgun

kimliği duvarlarda kalan bir kaçak

GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME

Gün biter gülüşün kalır bende
anılar gibi sürüklenir bulutlar
Ömrümüz ayrılıklar toplamıdır
yarım kalan bir şiir belki de

Aykırı anlamlar arayıp durma
güz biter sular köpürür de
kapanmaz gülüşünün açtığı yara
uçurum olur cellat olur her gece

Her gece yeniden bir talan başlar
acı ses olur, ses deli bir yağmur
eski bir eylüle gireriz böylece

Sığındığım her yer adınla anılır
ben girerim, sokağı devriyeler basar
bir de gülüşün eklenir kimliğime

İLHAN İÇİN DÖRTLÜKLER

I.

Sustuğın yerde insan katlolur

Kana bulanır kitap, ışıklar kan kokar

Kentin yüreği yanmazsa ey oğul

Türküler diyarı büsbütün viran olur

II.

Yine elbasacaksın o kitaplara

Dostun, kardeşin, aydının elbasacak

Birşeyi hiç unutmayacak üniversiteli genç

Bedeli canla ödenmiştir elindeki kitabın

III.

İlhan diyarından bir kitap

Gül mü desem kan mı

Türküler bilir belki yine de

Gül müdür açan yoksa kan mı

su çürüdü

SOLUK SOLUĞA

I.

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere
Vakti olmadı acıların hesabını tutmaya
durup beklemeye, geri dönmelere vakti olmadı

Yangınlarla geçti ömrü ve hep yalnızdı
- ki onlar daima birer yalnızdırlar

Nerde doğmuştu ve ne zaman kopup
gitmişti o kentten anımsamıyor artık

Hangi sokaktaydı ilk sevgili ve hâlâ
sürüp gider mi ilk öpüşmenin esrikliği

Gizlice buluşmaya gelen ve ölürcesine
korkular geçiren o kız nerdedir şimdi

Sensiz olursam yaşayamam diyen
o liseli kız hangi kentte kaldı

ve o sarışın
o afeti devran bekler mi hâlâ

atlas yataklara sererek yaşamanın anlamını

Üşüten bir acıydı belki her ayrılık

her yolculuk yangınların başladığı yereydi

ama vakti olmadı hesabını tutmaya

aşkların, ayrılıkların ve anıların

İstese de kalamazdı vakti gelince

geyik sesleri yankılanınca yamaçlarda

yürek burkulması ve hüznün ve keder

aralıksız doldururdu acıların bohçasını

Dudaklarında öpüşlerin gül esmerliği

içinde kıpırdanıp durur ufuk çizgisi

Ay bile soğuktur o zaman

bir buz parçasıdır

Çaresiz çıkılacaktır o yolculuklara

ki bir ömrün karşılığıdır serüvenler

Biraz da serüvendi yaşamak

belki yatkındı büyük yolculuklara

ki serüvenler daima büyük aşklar

ve büyük yolculuklarla başlar

Anıları, aşkları ve bir kenti

bırakıp gidebilirdi apansız

Apansız başlardı yolculuklar

hangi saatinde olursa olsun günün

ve hep kar yağardı nedense
durmadan kar yağardı yol boyunca
ve nasılsa yok olup giderdi hüznün
kent görünmez olunca arkada
Ne bir veda sözcüğü dökülürdü dudaklarından
ne de dönüp bakardı geriye bir kez olsun
Ne zaman yollara düşse biterdi acılar
gül yüzlü sular fişkirirdi toprağın karnından
kavaklarsa oynak bir çingene kızı
her kıpırdanışında açılıverir uzun ince bacakları

Mekân tutmak ve her akşam aynı ufukta
güneşin batışını görmek ölümdür biraz
ölümdür biraz hep aynı yatakta
aynı kadınla sevişerek sabaha varmak
Kitapları hep aynı raflara sıralamak
aynı eşyayı kullanmak eskimektir biraz
soluk soluğa yaşamalı insan
her sabah yeni bir şeyler görebilmeli
ve cehenneme dönse de bütün bir ömür
mutlaka bir şeyler değişmeli her/gün

Ey o büyük yolculukların ürperten heyecanı
okyanus dalgalarının sesleriyle dol bu ömre

ölüme ve aşka durmadan kement atan

serüvenlerle geçsin yaşamak

Buz tutmuş bir dünya ortasında

yollara düşerdi o hep aynı ıslıklarla

önünde dağlar, uçurumlar

ve günlerce süren okyanus fırtınaları

sarsılan gök, yarılan toprak

çelik uğultularla burgaçlanırken

yaşamak işte öylesine kucaklardı onu

ve her nasılsa keklik sekişli

bir aşkın sevinci dolardı yüreğine

çıkartıp atardı o zaman deli bir ırmağa

ne kalmışsa bir önceki serüvenden

Suluk soluğa yaşadı kentleri, aşkları

bağlanacak kadar kalmadı hiçbirinde

pervasız bir acemi, bir çılgın

soyu tükenen bir bilgeydi belki

O yalnız kaybetmesini öğrendi ömründe

avucundan dökülen kum taneleriydi her şey

ne bir serseriydi ne de yılgın bir savaşçı

ama kendi kafasıyla düşünen ve hakkında

ölüm fermanları çıkarılan biriydi belki
Sevince deli gibi severdi
pervasız severdi sevince
dövüşmek ancak ona yakışırdı
ona yakışırdı aşklar ve yolculuklar
yoktu bağlandığı herhangi bir şey
bulutlar gibi çekilip giderdi seslerin arasından

Ne bilir ömrün değerini bir çılgın
yalnızca kendini yaşamayı nerden bilebilir
ve başarısız eylemler çağında o
kaçabilir mi binlerce kez ölmekten

Yerleşik yargıları olmadı hiç
kurmadı güzel gelecek düşleri
nerde bir yangın, nerde tehlike
o mutlaka ordaydı birdenbire
Dinsizdi, özgür sayılırdı belki
ama bağlanmadı özgürlüğe de
Hiçbir yerde yeterinden çok kalmadı
beklemedi anılar sarnıcının dolmasını
şikayetsiz yaşadı yaşadığı her günü
yoktu yüreğinde pişmanlıkların izi

Ayrıntıların izi kalmamış artık

üst üste yaşanmakta ayrılıklar
ve bir bulut gibi sıyrılıp gidilmiştir
dağların, denizlerin üzerinden

Geride kalan ne varsa soluktur şimdi
titreyen kandiller gibi sönmek üzeredir
(ve her yıl biraz daha harabeye dönen
o eski konaklar gibidir anılar
gül bahçeleri, sessiz kuru ve orman
yabamı otlar içinde kaybolur gider)
Belki bir sağanak boşanır apansız
yüzyıllık bir yağmur başlar
ve sinsi bir hastalığa dönmeden alışkanlıklar
yok olup gider her şey, belki kül olur

Hırçın bir okyanustur yürek
dar gelir ufuk ve mutluluklar çevreni
anılsa birer çıban izidir
yaşanmaz onların ölgün gölgesinde

Durgun bir su gibi aktı mı yaşamak
ve zaman uysal bir kısrak gibi dinginleşti mi
anısız kalınmıyor artık ne yapılsa
kuşatıyor yolları, aşkı ve ömrü

bekleyişleri kemiren çakal sesleri
Oysa bütün köprüler yakılmalı ayrılıklar vakti
ve herhangi bir şeyle eşit olmaksızın
yollara düşmeli habersiz ve sessiz
Çürük bir diş gibi kanırtıp kentleri
dünyanın ağzını kanlar içinde bırakmalı

Bir ömrün olgunlaştıramayacağı
acemilikler toplamı ve bir çılgın
boyun eğmedi kendine bile
seçme zorunda kalmadı yaşamayı

Nasıl bağlanmadıysa yere ve zamana
bağlanmadı kendine de ömür boyu
dağlara tırmanan atlar gibi
soluk soluğa yaşamak istedi dünyayı
bir şahan gibi bulutlara kurdu
dumanlı sevdaların yörük çadırını
sıradan bir gezgin değildi hiç
dövüşür gibi yaşadı yolculukları
belki korkusuz sayılmazdı büsbütün
korkardı korkulara düşmekten zaman zaman

Ve bütün gemileri yakıp
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla

mutlu muydu, hiç düşünmedi böyle şeyleri

umutlardansa nefret etti daima

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı

ama atıldı yine de yeni serüvenlere

Pervasız bir acemi, bir çılgın

soyu tükenen bir bilgeydi belki

Ama bir şey vardı yine de

başarısız ihtilallerden kendine kalan

(.....

.....

II.

Büyük aşklar yolculuklarla başlar
ve serüvenciler düşer bu yollara ancak

Onlar ki dünyanın son umudu
soyları tükenen birer çılgındırlar

Ne bir adresleri vardı onların yeryüzünde
ne de aşktan başka bir sığınakları

Ama yaşarlar dünyanın dört bir yanında
ölümle alay ederler sanki

Nerde beklenirse ordaydılar
bir kez bile gecikmediler ömür boyu

Neydi onları ordan oraya
savurup duran şey

Onları daima yalnız kılan
neydi bu yaşam denilen gürültüde

Her dilden bir adları vardı onların
ama hiçbir ülkenin kimliğini taşımadılar

Sarışındılar belki de esmer
yani birçok yüzün bileşkesi

Ne altın arayıcısıydılar

ne de aylak bir gezgin

Vurulup düşseler de her kuşatmada

serüvencidir onlar ve hiç ölmezler

Ki onlar hep yalnızdır ve her nasılsa

bulurlar heder olmanın bir yolunu

Onlar ki bu dünyada

kahraman olmaya mahkûmdurlar

Sislenen anılar kaldı bize onlardan

renkleri bozulup duran solgun anılar

Nasıl yazılmalı ki silinip gitmesin

bulutlar gibi çekilmesin gök boşluğuna

Bileği güçlü ve gözüpek avcılar mıydı

onları kuşatıp yeryüzü cennetinden atan

Yoksa kendini tüketen hüznüler miydi

vurulup düşükçe ışığını karartan

O serüvenlerin günlüğü tutulmadı

yazılmadı o insanların destan şiiri

Parça parça ettirilseler bir kartala

(ki sanırım böyle oldu sonları)

Fıskırır yüreklerinden

başarısız ihtilallerin yangınları

(.....

.....

Dünyanın cesur ulusları yoktu, cesur insanları vardı.

Onlar, aşkın ve hayatın havarileri, büyük serüvencilerdi.

Onlar, bu ihtiyar cadının maskesini parçalamak ve yeryüzü denilen cenneti bize sunmak istediler.
Bütün ömürleri

bu kavgayla geçti. Ne adları vardı onların,

ne ulusları, ne dinleri ne de anıtları.

Ama biz onlar için ölüm fermanları hazırlayıp görkemli mangalar kurduk. Savaşlar açtık peşpeşe.
Kentleri ele geçirip vahşi bir hayvan gibi avladık onları. Nerde görülseler

kurşuna dizdik ve süslü kemerler yaptık onların kafa derilerinden. Biz cellattık ve tarih suratımıza
tükürürken,

bir kez bile bağışlanmayı istemedi onlar..

Derler ki, son büyük serüvenci yaralıdır hâlâ.....

ANLATIP DURDUM

Acının tutanakçısıydım

anlatıp durdum aşkları

ayrılıkları ve o destan

yalnızlığını ömrümüzün

Göçebe, gezgin ve aylak

biri miydım aklıma gelmedi

bir çingeneyle bir bilici

hep aynı şeydi bildiğim

Ve serseriliğimdi aşklar

bir masalcıydım belki de

yaşadım o büyük serüvenleri

yolculuklar tarihimdi benim

Acılar yaşanıyordu yurdumda

peşpeşe yakılıyordu kentler

Bense hep oralardaydım

daha yangın başlamadan önce

Hayır! yetmiyor aşkları

ayrılıkları ve büyük

serüvenleri anlatmaya

iyi bir şiir bile bazan

Ama ben yine de hep
anlatıp durdum ne varsa
ve neyi yaşamışsam
dövüşmesini bildiğim kadar

SIYRILIP GELEN

Suluk bir ay dolanıyor
kentin üstünde her gece
Her gece bilge bir gezgin
tavrıyla adımlıyor yolunu

Güz yanığı bir durgun
sessizlikle örtülü her şey
ve yırtılmış bir tül gibi
savrulup duruyor zaman

Suların sesini dinle şimdi
ormanın fısıldayışlarını
usulca yarılıyor dağların göğsü
bir aşkı dinlendirmek için

Ve gözleri uzak yamaçlarda
aranıp dururken bir şeyleri
sessiz ve sakin beklemekte
bekledikçe bileylenen bir yürek

Belli ki dağların, denizlerin
ve göllerin üzerinden
sıyrılıp gelmektedir seher
Belli ki yakındır

doğayı ve hayatı sarsacak saat

BEKLENEN

Reklam spotlarının kirli ışıkları
ve çamur gibi bir yağmur altında
köşeleri tutmuş çiçek satıcıları
baharı getirmek istercesine kente

İstesen kucağına yığacaklar gülleri

Al götür, dağıt bekleyenlere
menekşe, karanfil ve nergis demetlerini
çağır insanları bahar kokusuna

Hele o dokuz on yaşlarındaki çocuk
nerden bulmuş bu çiğdemleri böyle
ve nasıl getirmiş çarpılmadan
kentin bu en işlek alanına

Kitap gibi kokuyor her demet

çiçek gibi kokuyor şiirler

- Sakın soldurma evlat

git / biraz yakınımnda dur

Gün kararmadan tükeniyor çiçekler

demet demet taşıyor birileri

- Demek ki bu kente bahar

gürül gürül gelecek ey oğul

HÂLÂ KOYNUMDA RESMİN

Sımsıcak konuşurdun konuşunca
ırmak gibi, rüzgar gibi konuşurdun
yayla kokuşlu çiçekler açardı sanki
çiğdemler güller mor menevşeler açardı

Sımsıcak konuşurdun konuşunca

Hâlâ koynumda resmin

Dağları anlatırdın ve dostluğu
bir ceylan gibi sekerdi kelimeler
Sesini duymasam çölleşirdi dünya
dağlar yarılr ırmaklar kururdu
bulutlar çökerdi yüreğime

Hâlâ koynumda resmin

Gün akşam olur elinde kitaplar
ve bir demet çiçekle çıkıp gelirdin
bir kez bile unutmadın “merhaba” demeyi
ve en yanık türküleri nasıl da söyledin
bir dostun vurulduğu gün

Hâlâ koynumda resmin

Kaç mevsim kırlara çıkıp
çiçekler topladık mezarlar için

Belki őrkküttük tarla kuşlarını

belki kurdu kuşu őrkküttük

ama aşkı őrkkütmedik hiç

Hâlâ koynumda resmin

Ve hâlâ sımsıcak durur anılar

sımsıcak ve biraz boynu bükük

Ne varsa yaşanmış ve paylaşılmış

yasak bir kitap gibi durmaktadır

ve firari bir sevda gibi

Şimdi duvarlarda resmin

SİSLENEN

Gittikçe puslanıyor görüntü
sislenen bir aynaya dönüyor
yakın geçmiş de olsa artık
zor seçebiliyoruz birşeyleri
bulutlar çöküyor anılarımıza
Ama unutmuş değiliz yaşananı
buğulu bir düş gibi de olsa
duyumsuyoruz o kekre tadı
ve her anımsayısta irkiltiyor
o soluksuz bırakan küf kokusu

Soluk renklere bürünse de
suyun ve göğün görüntüsü
yaşanan duyurulacaktır mutlaka
anlatacaktır bir çocuğa bunları
göğsü paramparça edilen biri

SU ÇÜRÜDÜ

I.

Yetmiş iki gündür bir dolapta kilitliyim. Yalnızca anahtar deliğinden hava giriyor ve ölü bir ışık sızıyor içeri. Yalnızlık hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümle yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmişi ve geleceği olmayan, ölümle yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen. Şimdi ne varsa, anahtar deliğinden sızan havayla ışıktadır... (Farkına varsalar, kapatırlar mıydı onu da?) Bütün belleğimdekileri yokettim. Elektrikli bir aygıtla yaktım, jilette kazıdım. Çıglıkların aralığından uçurdum hepsini, kül edip savurdum.

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

II.

Zamanı yiyip bitirdi karanlık. Gece yoktu. Güneş çoktan kömürleşmiş ve yeryüzü yapışkan bir karanlıkla örtülmüştü. Yabani sesler geliyordu derinlerden ve karanlığı ince bir bıçak gibi yırtıyordu. Şaklayan kırbaç gibi... Acı duvarını aşan bu sesler, madeni bir gürültüye dönüyor ve yer kabuğunu zorluyordu artık. Sesim yoktu. Karanlığın karnında yitirdim sesimi. Kör bir kuyuda unutulmuş Yusuf'tum belki. Ama durmadan soruyorlardı. Tanrılar bilmiyordu sordukları şeyleri, peygamberler büsbütün hain çıkmıştı. Ama yine de soruyorlar, soruyorlar, soruyorlar...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

III.

İki şeyi bilmek istiyorum. (Belki aynı şeyi iki kere bilmek istiyordum.) Duvarların rengi neydi? Derimin rengi neydi? Dokunuyorum duvarlara; parmak uçlarımla, avuçlarımla, dilimle dokunuyorum. Duvarların bir rengi olmalı. Ama hiçbir duvarcının, hiçbir ressamın bu rengi bildiğini sanmam. Adı yoktu bu rengin, kimyası yoktu. Belki renksizliğin rengiydi bu. Çürüyen bir beden kokusu duvarların rengi...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

IV.

Bir böcek gibi antenlerimi gezdiriyorum bedenimde. Anahtar deliğinden sızan ölü ışıktaki ellerime bakıyorum. Ellerim... Sanki bir kadının memelerini hiç okşamamış, sıcaklığını duymamış. Ellerim... Her dizesi çılgılık olan şiirleri yaratmamış sanki. Ne beyaz tenliyim artık, ne esmer, ne de kara... Cüzzamlının, vebalının bir rengi vardır. İrinin bir rengi... Ölünün bile bir rengi vardır ama derimin rengi yoktu. Belki çürüyen bir kentin rengiydi bu. Çürüyen bir dünyanın...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

V.

Kıllı, ayakları üzerinde duramayan bir yaratıktım artık. Soyumun neye benzediğini unuttum. “İnsana benziyorlardı” diye duymuştum bir vakitler. Demek ki şimdi maymun halkasında insanlık...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VI.

Ağzımı anahtar deliğine dayayıp havayı emiyorum. Böcek sokması gibi bir yanma duyuyorum boğazımda. Oysa kuru bir yaprağı bile dalından düşürecek gibi değil bu kör esinti. Belki çöle dönmüş toprağa tek yağmur damlasının düşüşü yalnızca. Çamur gibi bir yağmur damlası... Ama toprak, bu damlayla çatlatacak bağrındaki tohumu. Çöl, bütün vahalarını bu damlayla yeşertecek... Genzim yanıyor. İnce bir kan şeridi sızıyor dudaklarımdan. Kirli, sıcak ve simsiyah...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VII.

Suyum, bir litrelik karton süt kutusu içinde. Yetmiş iki gündür sakındığım ve her gün ancak bir kere dudaklarımı değdirdiğim... Dilimi bir köpek gibi değdirdiğim. (Dilin suya dokunuğu... Bir süngerin denizi yutuğu yani. Bir ln seraba kesilmesi bir an için.) Her gün ancak bir kere değdiriyorum dudakalarımı suya. Dilimi kaçırıyorum artık. Sünger, bütün vantuzlarını birden uzatmasın diye... Bataklıktaki suyun da bir su yanı vardır. ryen bir beden bile dayanılabilir kokusuna. Kutuda kalan son bir yudum su, bu bile değildi artık. Kst, öldürdü kendini su...

Su rd...

Adımdan gayrısını bilmiyorum...

IV.

saklı kalan

SAKLI KALAN

Günlüğü eksik tutulan güz
usulca çekilmiş de kıyıya
bütün gürültülerden uzakta
eğiriyor suların köpüğünü
Belli ki duymuyor dağların
uğuldayan yalnızlığını

Bekleyişin ve acıların
uğultusudur yalnızlıklar
Kimi kez kuşatabilir büsbütün
doğayı, aşkı ve yaşamı
Ama kayalıkların karanlıklarına
hiç sığar mı bir dağın yalnızlığı

Bir çiçek bile doldurabilir
uçurumların derin oyuklarını
Oysa o bir çatlaktan fişkirip
bir yangın gibi büyüyendir
Belli ki duymaktadır kalbinde
aşkın saklı yalnızlığını

Anımsanan ne varsa şimdi
biraz acıya dönüktür yüzü
ve solgun bir gülümseyiş

gibi sararken sessizliği

taşır bekleyişin gizinde

aşkın saklı yalnızlığını

Günlüğü eksik tutulan güz

eğirirken suların köpüğünü

ey alingan susuşundan üzüñç

gizli öfkesinden kan sızan

kalbini suların göğsüne bastır

duyacaksın kalbimizin atışlarını

KONUĞUM OL

Bir akşam konuğum ol
oturup konuşalım biz bize
Anıların çubuğunu yakıp
uzatalım geceyi biraz

Geçmişe bir el sallayıp
yaşanan günleri konuşalım
ve günlerin üstüne çöken
dumanlı, isli havaları

Kendimize daha az zaman
ayırırsak da olur geceden
Çünkü boğulabilir insan
yalnız kendini düşünmekten

Kapağı açılmayan kitaplar
unutulmuş aşklar gibidir
Kitaplardan söz edelim
ve onların gizli kalmış
sessiz tadlarından

Sabaha doğru perdeyi
aralayıp ufka bakalım
ve bir çocuk gibi

hayretle seyredelim

güneşin kızılığını

Konuşulmadan kalan

daha çok şey vardı

diye düşünerek çıkaralım

güneşle kucaklaşan balkona

— Üşütmesin sabah serinliği

Bir bardak demli çay

burukluğu gibi kalsın

gecenin ve sabahın tadı

yaşasın anılarımızda

Konuğum ol, oturup

konuşalım bir akşam

ve uzatalım geceyi

sözün çubuğunu yakarak

ŒİR VE YAŒAM

I

YaŒananı aŒan sevda yorumu

Œiirin kanıyla yoęrulmamıŒsa

Gln hevengini coŒturan bengisu

VerilmemiŒtir eliğin damarına

II

Œiirden söz açılınca

Diyor ki bana konuğum

— BaŒka sze gerek yok

AŒktır onun tarihçesi

“BEKLE BENİ”

Karlar tozarken bekle

Ortalık ağarırken bekle

Kimseler beklemezken bekle beni

K.Simonov

I.

Bekle beni küçüğüm
umudu karartmadan
sevinci yitirmeden bekle
döneceğim bir gün elbet
bekle beni

Bahar geldiğinde
kırlara çıkacaksın
dizboyu otlar üstünde
koş koşabildiğinde
ve sakın yitirme neşeyi
Kırların sessizliğinde
yüreğinin sesini dinle
ve orada benim için
küçücük bir yer ayır

ve bekle beni küçüğüm

Doğa pervasızdır biraz

bakarsın en olmaz yerde

masmavi bir su fişkirir

ve suyun ışıldayan göğsünde

sevincin nilüferleri

Bahar şaşırtmasın seni

sırtüstü uzan bir gölgeye

suların, kuşların sesini dinle

ve bekle beni orada

döneceğim küçüğüm

II.

Mapusane türküleri
hüzünlüdür biraz
belki her dinleyişinde
yüreğin burkulmakta
için sızlamaktadır

Ama acılara alışılmaz
birşeyler var değişecek
birşeyler var
değiştirmemiz gereken
önce acılardan başlanacak

Beş on yıl dediğin
pek kolay geçmeyebilir
üstelik bu savaş
bu kahredici kıyım
bitmeyebilir daha uzun süre

Ama sen sahip çıkarak
yaşama ve sevince
bekle beni küçüğüm
acılar bitecek bir gün
sevgiler çiçek açacak

Mapusane türküleri

hüzünlüyse de biraz
yüreğın burkulmasın
içın sızlamasın sakın
ve bekle beni küçüğüm

III.

Kış kıyamet bir gün
bakarsın çıkıp gelmişim
varsın azgınlaşsın tipi
ve uğuldayadursun
dışardaki rüzgâr

Sakın şaşırma küçüğüm
üşümüş bir serçe gibi
titremesin ellerin
apansız çıkıp geleceğim
kış kıyamet de olsa bir gün

Uğuldayan bu rüzgâr
bu delice yağın kar
ürkütmesin seni
direnmektir artık
bekleyişin öbür adı

Sen türküler söyle
ve gülümse küçüğüm
çünkü sesinin
ırmağıyla yeşerecek
hasretin bozkırları

Bekle beni küçüğüm

umudu karartmadan

sevinci yitirmeden bekle

döneceğim bir gün elbet

bekle beni küçüğüm

VOLTADA

1.

Tutukluların iç dünyaları
elle tutulurcasına görülür
günün o en güzel vakti
atılan voltalarda

2.

Tay sekişli adımlar
ustasıdır voltanın da
her türlü dönüşü kıvrak
akışkan ve deneylidir

3.

Ayağına tetiktir
mavraya düşkün olan
tek ciddiye aldığı şey
günlük voltalardır onun

4.

Tek başına acemi
adımlarla salınırken
düşürür tesbihini sık sık
voltanın yeni konuğu

5.

Yağmalanmış bir kent
gibidir mektupsuz kalan
ayak uyduramaz bir türlü
hiçbir çeşidine voltanın

6.
Avlunun dört yanını
yeniden keşfedercesine
ağır adımlarla adımlar
düşündüğünü kendine saklayan

7.
Temmuz ağustos sığağında
cayır cayır yanarken avlu
siyasiler yine voltadadır
diğerleriyse hep gölgede

8.
Akşam olmadan daha
kitlenir kapılar ardımızdan
ve başlar geceyarısına doğru
avluda yıldızların voltası

İÇERDEN YENİ ÇIKANIN DÜŞÜNCELERİ

I.

Ve işte dışardayım!
Ey dünya ey yaşam
kanadımsın kolumsun
uçur beni dağdan dağa

II.

“Ve işte dışardayım!”
Bu bir tek sözün gizi
nasıl sarsıcı oluyor
telörgüden çıkıldığı an!

III.

Göğün en yüksek yerinden
itilivermişim bir boşluğa
tutunacak dal ararım
nereye düşeceğimi bilmeden

IV.

Bütün gece balkonda
sokağı ve sessizliği dinledim
elimde bir bardak demli çay

ve gökyüzünde yıldızlar

V.

Sokağa çıkıyorum

Dışarısı bu kadar

aydınlık mıydı

daha önceleri de

VI.

Uzun sürmüş bir hastalıktan

yeni kalkmış gibiyim

sendeliyorum hâlâ

ayakta duramıyorum

VII.

Birilerine çarpmamak için

dikkatle yürüyorum

sudan çıkmış balık gibi

aptallaşıyorum her adımda

VIII.

Bir çocuk şaşkınlığıyla

insanlara bakıyorum

el ele tutuşabiliyorlar

gülebiliyorlar ağız dolusu

IX.

Yeni yeni kitaplar çıkmış
irili ufaklı yeni dergiler
hızla çeviriyorum sayfalarını
yetişememek korkutuyor beni

X.

Sevdiğim bir şair arkadaş
beni anmış bir şiirinde
yüreğimin kayalıklarına
Hızla çarpıyor dalgalar

XI.

Ve işte yine akşam
göllerde bir kamış değilim
geride kalanları düşünüyorum
uykularım kaçıyor

V.

dövüſen anlatsın

BİR HAZİN HİKAYE

Yücel Yeşilgöz'e

...

Derler ki
ol kıyamet gününden beri
kan akar
harçik deresinden
yani kederli değil
yaralıdır harçik
kapanmaz yarası o gün bugün

Derler ki
hırçın bir sudur harçik
vurur kendini o taştan bu taşa
ve her gün aşiret ihtiyarları
gelip oturlar kıyısına usulca
dinlerler
ol hazin hikayeyi bir daha

Harçik denince kalem yazmaz olur
bir nice şivan sarar dağı taşı
ne masal ne efsanedir harçik
ama destanı yazılmamıştır bunca zaman

ve işte biz

-yani onlarla beraber-

kanlı ve hırçın akmaktayız hâlâ

ACININ MİLADIYLA

Acının miladıyla başlayan bir hikayedir bu

yaşayıp gelmişiz ormanlar gibi yanarak

her dönemeçte uğultulu uçurumlar

her şafakta uzun uzun kurt ulumaları

Ey masalcı

otur şu geyik postuna

ve anlat şimdi bütün bunları

Önce yaşadıklarımızı koy ortaya

hatamızı ve sevabımızı anlat

görelim nelere kahretmişiz bunca zaman

nelere göğüs germişiz görelim bir bir

bedeli ödenmiş midir şafağın, bilelim

yaşamak

yeni acılara sürgün etse de bizi

Hayatımız görüldüğü kadar basit değil

ama anlaşılmaz gibi de değil öyle

çoğunu unuttuk belki şimdiden

belki bitti birtakım bekleyişler

umutlar da bitti bir zaman, sevgiler de

ama unutmayalım

zulüm de biter hayatımızda

hüznün isyan olur

GURBET MUTLAKA OLACAKTIR

I.

Gurbet ne ki yüzyılımızda

demek de bir yabancılaşmadır

Çünkü varolduğu her yerde insanın

gurbet mutlaka olacaktır

Sevda ile hasret varsa eğer

Zulüm varsa mahpusluk varsa

Ayrılıklar yakıyorsa içimizi

Gurbet mutlaka olacaktır

Solgun bir ışık altında yazılıp

uçları yakılan mektupların

yarısı ağıtsa yarısı türküdür

ve gurbet mutlaka olacaktır

Bekleyişlerle direnen ömrün

dağlamaktaysa bağrını hicran

ve kısıvrak sarıyorsa keder

gurbet mutlaka olacaktır

Oyalı bir mendilin kanaviçesindeki

sabrın kararttığı gül demetine

usulca düşüyorsa bir damla gözyaşı

gurbet mutlaka olacaktır

Gerçi taşbaskısı kitaplar

işportaya düştükten bu yana

hüzünden epey uzaklaştık

Ama gurbet yine de vardır

Suyun serin göğsüne daldırılan

kızgın bir demirdir gurbet

Toplar bin yıllık duyarlıkları

ve acıları hiç eskitmeden

Gurbet ne ki yüzyılımızda

demek de bir yabancılaşmadır

Çünkü varolduğu her yerde insanın

gurbet mutlaka olacaktır

II.

Hiçbir şey gideremez iç sıkıntılarını
memleketinin şarkıları ve tütününü gibi
ve usulcacık okşar
karadeniz vapurunu nâzım
yanar elleri

Zamanın bağrında kanayan
birer zakkumdur her sürgün
hasretin elleriyle yoğurur hüznü
ve kanatır gurbetin
kadim yarasını

Dersim sürgünden de öte bir şey
zilan bir kerbela'dır aslında
hâlâ anlatılır ki aşiret çocuklarına
bir zulümdür gurbet
zulümden de öte

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu sürece
dünyada zulüm
gurbet mutlaka olacaktır

KUŞLAR

Kuşlar mı

ki çok şey denildi

şair dilinden

Yüzlercesini suladık

göleğinde sevdanın

dokuduk

gönül yumağında renklerini

Gizimizi bildiler de

ihanetlerini görmedik hiç

ılık bir öpüştü

türküleri

Kuşlar mı

ki şimdi

çok uzak yüksekte

öpsen

büyüyemezsin ki

İhanet ettik

türkülerine

baharın

ŞEN OLASIN HALEP ŞEHİRİ

“işte geldim gidiyorum

Şen olasin halep şehri”

Hiç kimse senin kadar

yakıştıramamıştır hüznü kendine

Hüzünler ki aşkın ve şiirin

yıllanmış şarabıdır

damıtılmıştır acıların imbiğinden

Hüzünler ki şairlerin yüreğinden uçuşan

sararmış çiçek tozlarıdır

Biraz da şairlere özgüdür hüznün

Bozkırın yalımına direnen

solgun bir gül gibi yüzün

Acının, sabrın ve yalnızlığın

sessizliği sararıyor

yorgun güzünde alnının

Ve artık bir şey bırakamıyorsun

bekleyişlerden başka kendine

Biraz da şairlere özgüdür bekleyiş

Hiç kimse senin kadar

alışkın değildir ayrılıklara

Ayrılıklar ki nişanlısıdır hasretin

acılar ve türkülerle çeyizlenir

bekleyişlerin sararan güzüne

Ve hasret kızıl bir güldür

ayrılıkların mendiline nakışlanmış

Biraz da şairlere özgüdür hasret

Kerem'i kül eden yangındır gurbet

ferhat'ın sabrıyla çatlayan kayadır

Sarınarak acının yorganına

sararmış bir yaprak gibi nakışlar

bekleyişlerin gergefine hüznü

Gurbet biraz da halep demektir

söylenir adı efsane efsane

Biraz da şairlere özgüdür gurbet

Ayrılıkların çanı vurduğunda

savrulur pişmanlığın kızgın külleri

Bütün sevdalar hasretin yalımıyla tutuşmuş

bir bozkır türküsüdür kerem'in kavruk bağrında

ve artık

yollara düşmenin zamanıdır

şen olasın halep şehri

Biraz da şairlere özgüdür ayrılıklar

DÖRTLÜKLER

PİR SULTAN

Solgun bir gülün usulca kanattığı yara
Ağacaktır hazin bir gülümseyişle zamana
Ve berdar edecektir her mevsim yeniden
Gülleri ve gülümseyişleri ol hızır paşa

KARACOĞLAN

Halk dilinin yerleşik konuğu
Sevda göçebesidir karacoğlan
Ve sazının düzeni bozulmadıkça
Beyler sofrasının kadim dostudur

DADALOĞLU

Çeliğine öfkenin şahini nakışlanan
Bir aşiret hançeridir dadaloğlu
Binboğa'dan kılçadırı sökünce ferman
Saplanır bağrına kaltak osmanlı'nın

NÂZİM HİKMET

Resimlerdeki kuşlar gibi el sallamıyor sana dostlar
Hâlâ tepeden tırnağa kavga, hasret ve ümitten ibaret
Ve hâlâ başı bulutlarda bir çınar gibi eseniyorlar
Yanımızda değil, yanan kanımızdasın ey nâzım hikmet

NERUDA

Kanayıp durmaktayken yüreğindeki ispanya
Arakaunya'nın yeşil yangını, zümrüt kılıçlı
Bromelizaları da soldu bağrında ey neruda
Çiçekler de yitirdiler şili'de onurlarını

LORCA

Granada kırlarının tuzlu ve serin seheri
Üzüncle dinler sevda serçesinin ezgilerini
Ey federico dokun artık tellerine gitaranın
Dağılsın bulutsu hüznü yaralı ispanya'nın

yangın yılları

KAHVEDE

Hep öyküler dinledim
buruk, acımsı, kekremesi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

Ama ölmemiş
o bin öykünün serüvencisi
Sunuyor kendini
canlı bir bildiri gibi
kaçarak tırpanından
ölümün

oturmuş karşımdaki sandalyede
demli çaylar istiyor garsondan

Bol içki bir o kadar küfür ve boşvermişlik
bütün hayata

Ucuza kapatılmış
hatta bedavaya gelmişken hayat
dinler mi girdisini çıktısını

o bin serüvenden sonra

Çok öyküler dinledim
cigara dumanıyla yüklü

duvarları taş baskısı resimlerle

süslü köy kahvelerinde

buruk, acımsı, kekremsi

Dinlerken yaşadım diyemem

öldüm

GECELEYİN KIRDA

Kuytu bir köşesindeyim ormanın

ve yorgun bedenimin altında

çıtırdıyor kuru yapraklar

Üstte kristal bir gök

ve yıldızlar

ozancasına

Yalnızım

Sıkıntının yalnızlığı değil bu

Düşlerle el ele

yaşamayı dillendiren

ve yudum yudum özümleten

bir sevgi yalnızlığı

Dinlendiriyor yüreğimi

kafamı

bedenimi

serin okşayışlarıyla doğa

Dinliyorum en güzel türküsünü

kurdun kuşun

Uçmak için

kanat aramıyorum

İÇİNDEKİLER

(Özgün Hâli)

ÇOCUKSUN SEN

- sunu 7
- geldim işte 9
- ütopya 12
- karda izler 14
- asmin 17
- özletiyor seni bu yağmurlar 20
- hatıralarımı yazma 22
- çocuksun sen/II 25
- imlasız 28
- gitmek 29
- aşklar mı 30
- küçük yıldızın son baladı 31

BELKİ YİNE GELİRİM

- kalbim unut bu şiiri 39
- belki yine gelirim 41
- kayıp adresteki 46
- kuş ölümleri 52
- gidersen yıkılır bu kent 55

• anısı biz olalım bu sokakların 58

• özlemedim seni 60

• sığınak 62

• gülüşün eklenir kimliğime 63

• ilhan için dörtlükler 64

SU ÇÜRÜDÜ

• soluk soluğa 67

• anlatıp durdum 83

• sıyrılıp gelen 85•

• beklenen 86

• hâlâ koynumda resmin 87

• sislenen 90•

• su çürüdü 92

SAKLI KALAN

• saklı kalan 99

• konuğum ol 101

• şiir ve yaşam 103

• “bekle beni” 104

• voltada 108

• içerden yeni çıkanın düşünceleri 110

DÖVÜŞEN ANLATSIN

- bir hazin hikaye 115
- acının miladıyla 116

HÜZNÜN İSYAN OLUR

- gurbet mutlaka olacaktır 119
- kuşlar 122•
- şen olasin halep şehri 123
- dörtlükler 125

YANGIN YILLARI

- kahvede 131
- geceleyin kırdada 132

BITTI

Not: Okurken gözünüze çarpan yanlış olursa, bize öneriniz varsa ya da elinizdeki kitapları paylaşmak için bizimle iletişin.

Table of Contents

[1.7](#)